

řizuje, že se tak může státi jen mimo smlouvu dědickou, jejíž omezující ustanovení jest vztahovati jen na druhou smluvní stranu, ne však na osoby třetí. Ani další věta zákona: »obschon die ganze Verlassenschaft versprochen worden ist« nemluví v prospěch stěžovatelů, ježto v tomto případě nebyla druhé straně slíbena celá pozůstalost, nýbrž její dvě třetiny. Byla tudíž pozůstalost správně přikázána pozůstalé vdově se závazkem, by zákonným dědicům vyplatila pouze třetinu čisté pozůstalosti jako odkaz.

Čís. 2648.

Před samosoudcem, projednávacím hlavní spor, nelze projednávatí žalobu navzájem o majetkovou hodnotu, přesahující hranice samosoudcovy pravomoci (§ 7 a) j. n.).

(Rozh. ze dne 23. května 1923, R I 481/23.)

Samosoudce (§ 7 a) j. n.) rozhodl jak o žalobě banky Ž. proti Emilii R-ové o 6151 Kč, tak o vzájemné žalobě Emilie R-ové proti bance Ž. o 27.256 Kč. O d v o l a c í s o u d zrušil rozsudek ohledně vzájemné žaloby Emilie R-ové proti bance Ž. i s předchozím řízením, počínajíc prvním rokem k ústnímu jednání, a vrátil věc prvému soudu, by ji, vyčkaje pravomoci, znovu projednal a rozhodl v senátu. D ů v o d y: Dle Šu 7 a Šu 7 a) j. n. v novém znění, které v otázce obsazení soudu obsahují předpisy rázu donucovacího a disposici stran odňaté, patřila právní záležitost banky Ž. proti Emilii R-ové (čís. 1) ku projednání a rozsouzení samosoudcem, ona pak Emilie R-ové proti bance Ž. (čís. 2) před senát. Ustanovením příslušnosti pro žaloby na vzájem dle Šu 96 j. n. není ještě řečeno, že obě záležitosti, totiž o první žalobě a o žalobě navzájem, musí býti ku společnému projednání a rozhodnutí spojeny, naopak ku spojení takovému může dojiti pouze za podmínek Šu 187 c. ř. s. a pokud nevádí tomu donucovací předpisy o obsazení soudu (§ 9 j. n.). V posléz uvedených předpisech nelze zejména spatřovati povahu předpisů o příslušnosti soudu (slova »... pro příslušnost sborového soudu aneb pro obsazení soudu (§ 7 a) ...« v Šu 60 j. n.). Poněvadž v právní záležitosti čís. 2, ve které předmět sporu přesahuje daleko 10.000 Kč, bylo projednáváno a rozhodováno samosoudcem a nikoliv senátem a žaloba navzájem a předmět jí uplatňovaný jsou zcela samostatny, takže o nějakém rozšíření (změně) žaloby pod čís. 1 uvedené mluvíti nelze (§ 235 c. ř. s.), nebyl soud při jednání a rozhodování v právní záležitosti čís. 2 řádně obsazen, pokud se týče byl nedostatečně obsazen. Následkem toho řízení to i rozsudek ve věci té vydaný jsou zmatečny a musely býti zrušeny (§ 477 čís. 2 c. ř. s.) a právní záležitost ta proto vrácena k novému jednání a rozhodnutí před soudem řádně obsazeným (§ 478 c. ř. s.).

N e j v y š š í s o u d nevyhověl rekursu.

D ů v o d y:

Napadené usnesení hoví plně zákonu a jest správně odůvodněno. Odkazujíc stěžovatelku na důvody, příčiněné k usnesení odvolacího

soudu, připomíná se proti vývodům rekursu, že § 7 a) j. n. obsahuje předpisy v příčině o b s a z e n í s o u d u ve sporech, přikázaných sborovým soudům prvé stolice, nikoliv předpisy o soudní p ř í s l u š n o s t i, pročež nelze se důvodně dovolávat ustanovení §u 104 j. n. o podrobení se soudu nepřislušnému (prorogace).

Čís. 2649.

Vyrovnávací správce není oprávněn ani povinen, by vydržoval podnik dlužníkův vlastním jméním. Rozsah úřední činnosti vyrovnávacího správce.

Nárok vyrovnávacího správce na odměnu vzniká teprve přiřčením odměny soudem.

Vyrovnávací správce nesmí si z dlužníkova jmění ponechatí zálohy na nárocky ze správy.

(Rozh. ze dne 23. května 1923, Rv I 1023/22.)

Žalovaný byl vyrovnávacím správcem firmy Ř., na jejíž jmění byl po zastavení vyrovnacího řízení vyhlášen úpadek. Ježto žalovaný přijal pro firmu Ř. platy po zastavení vyrovnacího řízení, žalovala ho úpadková podstata firmy Ř. o vydání přijatých platů. Žalovaný namítl navzájem pohledávku ve výši žalobního nároku, jež prý mu vznikla za řízení vyrovnacího jako vyrovnacímu správci. P r o c e s n í s o u d p r v é s t o l i c e žalobě vyhověl a uvedl ohledně namítané pohledávky navzájem v d ů v o d e c h: Žalovaný namítl k započtení vzájemnou pohledávku, která mu vznikla za vyrovnacího řízení jako vyrovnacímu správci, avšak tato pohledávka, které žalovaný k úpadku nepřihlásil, nehodí se k započtení, neboť jsoucnost její může býti zjištěna jen výrokem vyrovnávacího komisaře (§ 32 vyr. ř.), což se však dosud nestalo (§ 1439 obč. zák.). Dle spisů o vyrovnávacím řízení firmy Ř. žalovaný oproti vyrovnávacímu komisaři prohlásil, že žádných nároků nečiní, ježto byl vyrovnán dlužníkem, avšak takováto úmluva vyrovnávacího správce s dlužníkem jest dle §u 34 vyrovnávacího řádu neplatná. O d v o l a c í s o u d rozsudek potvrdil. D ů v o d y: Jak řád konkursní v §u 2 (2) výslovně ustanovuje, trvají účinky předchozího vyrovnacího řízení i v úpadku, pokud se týče prodlužují se až do dne jeho zahájení, byl-li návrh na vyhlášení úpadku podán nejpozději do 14 dnů po zastavení řízení vyrovnacího. V tomto sporu jde právě o takový případ, neboť návrh na vyhlášení úpadku prot. firmou E. podaný došel na soud úpadkový dne 15. dubna 1921 a řízení vyrovnací zastaveno dnem 2. dubna 1921. Jak motivy k úpadkovému řádu vysvětlují, vyžaduje toho stejný zájem věřitelů a zásada stejnoměrného uspokojení, ovládající řízení vyrovnací, by účinky vyhlášení úpadku, pokud již zahájením řízení vyrovnacího nastaly, byly posunuty zpět k době, kdy řízení vyrovnací bylo zahájeno. (Manz. konk. řád 1915, str. 40, redigováno Drem Friedlaendrem). Včasným podáním návrhu na vyhlášení úpadku může věřitel příštího úpadce právě zabrániti, by zaniklá práva zástavní zase neožila neb odpůřčí nároky, již založené, nepominuly nebo postupy, pro